Over Dian Xue in de Chinese Vechtkunst

Gepubliceerd in Taiji-vizier, jaargang 19, nr. 2-juni 2007
door Shi Dan-Qiu
Amsterdam, 2007

Er zijn vele verhalen over de zogeheten dian xue (of 'Dim Mak' in het Cantonees) in de Chinese vechtkunst. Vooral in de romans over Chinese vechtkunst wordt dian xue als een geheimzinnige en gevaarlijke techniek beschreven. Volgens deze verhalen kan men met deze technieken zijn tegenstander verlammen of bewusteloos maken met één, soms onopvallende vingersteek. Sterker nog, het slachtoffer zou er niets van merken wanneer de xue, het 'punt' van het lichaam, geraakt wordt. Maar een paar dagen later zou hij dood gaan.

Soms vragen mijn leerlingen naar dian xue. Eens was er een serieuze Engels sprekende mijnheer aan de lijn die vroeg of ik hem dian xue zou kunnen leren.

Een jonge klasgenoot leerde me dat ik de puntjes van mijn wijs- en middelvingers eerst gelijk moest krijgen.

Ik kan me herinneren hoe ik als kind de verhalen over dian xue bewonderde. Op de basisschool waar ik zat strekten alle jongens van mijn leeftijd hun vingers tegen elkaar om dian xue uit te proberen. Er viel nooit iemand verlamd of dood neer, gelukkig maar! Een jonge klasgenoot leerde me dat ik de puntjes van mijn wijs- en middelvingers eerst gelijk moest krijgen. Op deze manier zou ik tegelijk met deze twee vingers de xue kunnen raken.
Na het een poosje geprobeerd te hebben ben ik hiermee gestopt, omdat het bijna onmogelijk was om de puntjes van deze twee vingers gelijk te maken en ook strak te houden.
Naarmate ik meer kennis over de Chinese vechtkunst verkreeg en langer de Chinese vechtkunst beoefende, werd mijn twijfel over dian xue steeds groter. Er is tot nu toe nooit een boek over dian xue gepubliceerd in China en het is me ook nooit duidelijk geweest of het punt (de xue), dat men men moet raken overeen komt met de punten van acupunctuur of dat ze andere geheime plekjes in ons lichaam zijn. Ik begrijp ook niet waarom de vingers sterker gemaakt moeten worden door de vingers in ijzer en zand te steken. Het klinkt spannend!
Maar het lijkt me dat het nog gemakkelijker is om een stukje hout van bijvoorbeeld 15 cm lang te gaan gebruiken, zoals we tegenwoordig een MP3 speler dragen. Het zou veel tijd en pijn sparen!

Elke plek van het lichaam die geraakt wordt, is dus een 'xue' (een dodelijk punt dus – de vertaler).

In het oude China verklaarden sommige vechtsportbeoefenaren dat zij zulke technieken

beheersten. Maar zij wilden deze techniek nooit laten zien. Een paar jaar geleden las ik het boek van meester Wang Xiang–Zhai*. De opmerkingen van meester Wang over dian xue vielen mij meteen op. Ik vertaal dit stukje als volgt.

“Iedereen berwondert de verhalen van dian xue. Men zegt dat hierbij rekening moet worden gehouden met bepaalde plekken in het lichaam en met het tijdstip (d.w.z. dat men alleen op een bepaald moment een bepaald punt in het lichaam schade kan toebrengen – de vertaler). Er zijn nog meer verhalen over dian xue. Ze doen ons walgen en maken ons misselijk, omdat zij allemaal onwaar zijn. Stel je voor dat twee partijen, die hetzelfde niveau hebben tegen elkaar gaan vechten. Het hoeft niet gezegd te worden dat een bepaalde plek van het lichaam moeilijk te raken is. In feit zijn alle (kwetsbare – de vertaler) lichaamsdelen moeilijk te raken. Als er alleen op een bepaald punt gericht wordt op een bepaald tijdstip, zal de aanvaller al lang verslagen zijn door de tegenstander. De conclusie is dat als iemand de basis van de vechtkunst niet beheerst, hij kan proberen zijn tegenstander aan te vallen of met vingers te steken. In feite kan hij niet echt aanvallen. Stel voor dat hij toch de tegenstander raakt, dan heeft het eigenlijk geen effect. Als iemand de fundamentele en echte kracht van de vechtkunst beheerst, maakt het eigenlijk niet uit welke plek van de zijkant en de voorkant van het bovenlichaam hij raakt. Het is allemaal dodelijk. Ook zonder opzet om een bepaald punt te raken. Elke plek van het lichaam die geraakt wordt, is dus een ‘xue’ (een dodelijk punt dus – de vertaler). Als het alleen om een bepaald punt en een bepaald tijdstip gaat, is men dan niet te ver op de verkeerde weg gegaan?”

* Chinese meester Wang Xiang-Zhai (1885-1965), de grondlegger van Yi Quan, was leerling van de beroemde Xing Yi meester Guo Yun-Sheng. Hij reisde in de jaren 1920-1940 in vele plaatsen in China en ontmoette honderden duizenden vechtkunstbeoefenaren.

De bekende Japanse vechtkunstenaar Sawai Kenichi (1903-1988) heeft ooit in China les bij meester Wang gevolgd.